

1/2016. számú РЈЕ határozat (Одлука РЈЕ број 1/2016.)

1/2016. Одлука о усаглашавању грађанских права о начелним питањима која се односе на дефинисање предмета уговора и одређивање рата за отплате потрошачких и готовинских кредита са валутном клаузулом

Веће за усаглашавање прописа Грађанског одељења при Врховном суду путем руководиоца одељења – на основу 161. Закона из 2011. године о организацији и управљању судовима (у даљем тексту: Закон о судовима) тачка а) став (1) § 32 с освртом на став (1) § 34 – у предложеном поступку за правно усаглашавање доноси следећу

Одлуку о усаглашавању прописа:

1. Уговор о потрошачком и готовинском кредиту са валутном клаузулом испуњава захтеве 112. Закона о кредитним институцијама и финансијском предузетништву из 1996. године (у даљем тексту: Закон о банкама) прописане у тачки а) став (1) § 213. и у случају, када се у писменом уговору – укључујући и опште услове уговора који чине саставни део потписаног уговора – износ кредита одређује у форинтама (валута отплате), под условом, да је на тај начин могуће тачно извршити конверзију кредита у страниј валути (валута исплате) на дан који је прецизиран у уговору, а у недостатку истог приликом исплате новца, узимајући у обзир курсну листу која је референтна у том тренутку.

2. Уговор о потрошачком и готовинском кредиту са валутном клаузулом испуњава захтеве Закона о банкама прописане у тачки е) став (1) § 213. и у случају, када је у писаном уговору – укључујући и опште услове уговора који чине саставни део потписаног уговора – на израчунљив начин садржан број рата, износ и датуми отплате. Износ рата се сматра израчунљивим, уколико су уговором прецизирани барем они подаци и начин обрачуна, под којим је износ рате могуће тачно израчунати на дан прецизиран у уговору, а у недостатку истог свака појединачна рата се може тачно утврдити за датум одређен за отплату.

3. Уколико уговор о потрошачком и готовинском кредиту са валутном клаузулом – укључујући и опште услове уговора који чине саставни део потписаног уговора – садржи описе из тачака 1. и 2, једнострана правна изјава саопштена након закључења уговора (нпр. обавештење о исплати, план отплате, распоред рата) сматра се информисањем потрошача од стране финансијске институције, које не утиче на закључење или ваљаност уговора.

Образложење

I.

Руководилац Грађанског одељења при Врховном суду ради обезбеђивања јединствене судске праксе предложио је покретање процеса усаглашавања прописа у начелном питању да ли се важећим уговором о кредиту (рачунајући овде и уговоре о финансијском лизингу) са валутном клаузулом сматра потрошачки уговор у којем је износ кредита који се исплаћује у форинтама назначен у форинтама, а који (односно општи услови уговора који чине његов саставни део) садржи да је кредит евидентиран у девизама, његови трансакциони трошкови и остали доприноси касније (нпр. приликом исплате) се утврђују, евидентирају и обрачунавају у девизама; износ кредита одређен у девизама, његови доприноси и број појединачних рата, њихов износ и датуми отплате садржани су у посебном документу који је написан након закључења уговора а на основу споразума странака и чини саставни део уговора (обавештење о исплати, план отплате, распоред рата итд.).

Предлог – који по садржају дотиче тачку а) став (1) § 213 Закона о банкама али и важеће елементе садржане у тачки е) – као доказ је навео, да се у овом питању није развила јединствена судска пракса, иако је Грађанско одељење при Врховном суду већ у Одлуци РЈЕ број 6/2013. изнело став у вези са конструкцијом уговора потрошачког кредита са валутном клаузулом. Образложење одлуке РЈЕ број 6/2013. додуше указује на утврђивање износа кредита и рата за отплату, међутим, Врховни суд се није детаљно бавио питањем, у којим случајевима уговори који се могу подвести под уговоре о потрошачким кредитима са валутном клаузулом, а који су описани у тачки III/2 а) образложења решења о усаглашавању прописа, одговарају очекивањима изнетим у тачкама а) и е) става (1) § 213 Закона о банкама.

Ни веће Врховног суда који доноси одлуке у случајевима потрошачког кредита са валутном клаузулом није јединствено оценио услове које одређује Закон о банкама.

Врховни суд је у одлуци број Pfv. I. 21.156/2015/5. сматрао да је парнични уговор о потрошачком кредиту у супротности са тачком а) став (1) § 213. Закона о банкама, јер он не садржи тачан, бројчано исказан износ девиза који је главни предмет кредита, већ је исказан само у форинтама, и потребу задужења дужника тако што је утврдио следеће: одређивање и евиденција износа кредита у девизама су важећи на дан исплате, по куповном курсу који примењује финансијска институција, о чему ће дужнике финансијска институција накнадно обавестити слањем обавештења о исплати. По одлуци, међутим, обавештење о исплати се не сматра билатералним писменим уговором, према томе уговор је у потпуности неважећи, јер се предмет кредита мора писмено одредити у уговору. Врховни суд је у истој одлуци утврдио и повреду тачке е) става (1) § 213 Закона о банкама имајући у виду, да у датом случају између уговорних страна није дошло до билатералног писменог споразума који садржи месечни износ рата за отплату, наиме тачан износ рата за отплату садрже само обавештење о исплати, односно обавештења о ратама које је финансијска институција накнадно послала, надаље, да је износ у девизама у обавештењу о исплати различит од износа у девизама наведен у уговору о кредиту.

Врховни суд је у одлуци број Gfv. VII. 30.295/2015/2015/5. и Pfv. VII. 21.372/2015/8. заузео супротан став од претходног, на основу којег неколико различитих докумената сумирано може одговарати захтевима из тачака а) и е) става (1) § 213 Закона о банкама. Уговор о потрошачком кредиту са валутном клаузулом у којем је износ кредита изражен само у форинтама, може се сматрати важећим ако с једне стране указује на то, да је кредит евидентиран у девизама и да се камате и трошкови који су везани за њега такође обрачунавају у девизама у једном каснијем моменту, који је одређен уговором, у конкретним случајевима у тренутку исплате новца; с друге стране садржи да се кредит у девизама, као и рате отплате у девизама одређују у накнадном документу а који чини саставни део уговора (нпр. у обавештењу о исплати, у плану отплате рата итд.).

II.

Врховни тужилац је у предлогу за усаглашавање прописа изложио следеће: у образложењу одлуке РЈЕ број 6/2013. тачка III/2. а) дефинише,

да је у уговорима о кредиту (укључујући и уговоре о финансијском лизингу) са валутном клаузулом, један од типичних начина утврђивања износа кредита такав да странке одређују износ кредита у форинтама, али да из осталих одредаба уговора недвосмислено произлази, да се кредит утврђује у девизама. Као резултат тога, дужник мора отплатити кредит и доприносе у форинтама, узимајући у обзир важећу курсну листу утврђену датумом у уговору. Одлука о усаглашавању прописа утврђује и то, да није потребно по ставкама навести у уговору износ исплате новца и износ отплате рата, већ је довољно да се они дефинишу на израчунљив начин. По његовом ставу, ово није другачије ни у случају уговора сачињеног од неколико докумената, ако прерачунати износ постаје познат касније, у тренутку исплате или у тренутку отплате.

Потрошачки кредит са валутном клаузулом који се састоји од неколико докумената – у којем је сума кредита, односно лизинга одређена у форинтама – сматра се важећим, када се из одредаба уговора без сумње може утврдити, да су странке склопиле уговор са валутном клаузулом, са намером да се трансакциони трошкови и остали доприноси утврде, евидентирају и обрачунавају у девизама, али се плаћање врши у форинтама.

Надаље, услов важења уговора је, да недвосмислено садржи метод (односно, дан и курсну листу по којој се врши прерачунавање) којим се износ кредита одређен у исплатној валути (тј. форинтама) може израчунати у отплатној валути (тј. у девизама). Чињенице, које касније конкретизују горе наведено – укључујући и касније дефинисање отплатних рата – по мишљењу врховног тужиоца не утичу на ваљаност уговора.

III.

1. а) Врховни суд је већ изрекао став у одлуци РЈЕ број 6/2013. о конструкцији потрошачког кредита са валутном клаузулом, зајма и уговора о лизингу (у примени тачке 1. у даљем тексту: уговор о потрошачком кредиту са валутном клаузулом) и у вези са његовом ваљаношћу. У образложењу одлуке РЈЕ на основу тачке III/1. на основу уговора о потрошачком кредиту са валутном клаузулом потрошач је право на привремено коришћење страног новца добио на основу конструкције у којој се валута исплате и валута отплате разликују. Односно, да су странке финансијски дуг утврдиле на следећи начин: да ће дужник у тренутку доспећа платити у форинтама (отплатити дуг) износ који одговара дуговању израженом у девизама одређеном у уговору,

обично у швајцарским францима, еврима, јапанским јенима. Оваква конструкција је у тренутку закључења уговора обезбеђивала знатно повољније каматне услове за корисника од кредита у форинтама (у којем је исплатна и отплатна валута била форинта) који су тада имали високу каматну стопу. Намера потрошача је била искључиво та, да до кредита дође у форинтама и да и дуговање отплаћује у форинтама, а да истовремено, обавезе отплате камате буду значајно ниже од камата које су биле референтне у време закључења уговора за кредите у форинтама. Ова очекивања је испунила конструкција кредита са валутном клаузулом чији правни основ је чинио § 231. 4. закон Грађанског законика из 1959. године (у даљем тексту: Грађански законик) који се примењивао на уговоре.

Врховни суд је у образложењу одлуке у тачки а) III/2 РЈЕ број 6/2013 у тумачењу потрошачких кредита са валутном клаузулом заузео став, да у уговорима о кредиту са валутном клаузулом постоје два типична метода за одређивање износа кредита. Један уобичајени поступак је да странке у уговору кредит одређују у девизама, а друге одредбе уговора не остављају никакву сумњу да девизе, на дан одређен у уговору, треба прерачунати у форинте на основу девизног курса наведеног у уговору. Овај износ у форинтама исплаћује финансијска институција. Дужник треба да отплати у ратама, на одређене датуме, износ позајмице и његове доприносе у девизама прерачунате у форинте по девизном курсу који је одређен у уговору. Други уобичајени метод за одређивање је следећи: када је кредит одређен у форинтама, али из других одредаба уговора недвосмислено произлази да је кредит утврђен, евидентиран и обрачунат у девизама, на дан наведен у уговору, узимајући у обзир наведени девизни курс и тај износ, као и његове доприносе треба дужник да отплати у форинтама обрачунавајући по референтном курсу (на дан доспећа сваке појединачне рате). Ни један начин одређивања не крши прописано у § 523 Грађанског законика.

1. б) Карактеристика уговора о кредиту које склапају финансијске институције је, да се уговор о кредиту састоји са једне стране од делова о којима се појединачно преговарало, и с друге стране од делова о којима се није преговарало, надаље, део уговора чине – због основних одредби уговора – уопшти услови уговора, наведени у истом (као таквим се сматрају и услови пословања и обавештења дефинисани у § 203 Закона о банкама.). Уговор о кредиту је у складу са садржинским захтевима наведеним у ставу (1) § 213. Закона о банкама, ако уговор, односно општи услови уговора, који чине његов саставни део, заједнички садрже законом прописано. Општи услови уговора тако могу постати део уговора

и без потписа потрошача и могу бити у складу са формалним захтевима прописаним у ставу (1) § 210 Закона о банкама.

1. в) § 3. Закона бр. 38 из 2014. године (у даљем тексту: Закон ДН1) са освртом на 3. тачку диспозитива одлуке РЈЕ број 2/2014. као и на пратеће образложење – на решење Врховног суда о усаглашавању прописа у вези са појединим питањима уговора потрошачких кредита финансијских институција – успоставио је необориву правну заштиту против појединачно не утврђених различитих девизних курсних листа о којима се није појединачно преговарало, односно некоректног закључења и примене општих услова уговора, сматрајући их ништавним. Став (2) § 3. Закона је изрекао, да се због одредаба које се због ништавности искључују из уговора, а на њихово место и у погледу исплате и у погледу отплате ступа одредба која се односи на примену званичног девизног курса Мађарске националне банке (у даљем тексту: МНБ) са изузецима одређеним у ставу (3) § 3.

Закон бр. 38 из 2014. године о регулисању појединих питања уговора потрошачких кредита финансијских институција, у вези са решењем Врховног суда о усаглашавању прописа, 3 §-а Закона бр. 40. из 2014. године о законом утврђеним правилима обрачуна и другим одредбама (у даљем тексту: Закон ДН2) – са тамо утврђеним обрачунским датумом у уговорима потрошачких кредита из § 6. Закона – прописао је обавезу обрачуна финансијске институције у погледу преплате потрошача, који су настали због некоректног обрачуна различитих девизних курсева.

Закон ДН1 је успоставио и обориву правну заштиту тиме што у § 4 – са освртом на тачку 2. диспозитива одлуке РЈЕ број 2/2014, као и пратеће образложење – опште услове уговора, који омогућавају одређивање и примену једностраног подизања каматних стопа, трошкова и провизије о којима се нису појединачно договарали, сматра некоректним, без обзира на правоснажну ослобађајућу одлуку на претпоставку о некоректности финансијске институције. Наиме ако финансијска институција по ставу (1) § 8. Закона ДН1 није покренула у датом року посебан парнични поступак да оповргне претпоставку, или је суд правоснажно одбацио такву тужбу или је процес прекинуо, објављена је правна претпоставка некоректности. Уз некоректне услове, услед њихове ништавности, не могу се везати ни правне последице, што проистиче из појма и суштине ништавности. Опште услове уговора, који једнострано некоректно подижу камате, трошкове и провизије, односно уговоре које нису појединачно уговорили, треба посматрати као да нису ни постали део уговора, а уговор без ових делова обавезује странке без измена. Упркос некоректној

клаузули, финансијска институција је била у обавези да обрачуна преплату испуњене обавезе од стране потрошача у његову корист на основу §-а 4. и 6. Закона ДН2. У смислу става (7) § 5. закона ДН2 нове износе рата, које су део обрачуна, треба утврдити без некоректног уговорног садржаја о једностраном повећавању камата, трошкова и провизије.

На основу горенаведених одредаба закона ДН1 и ДН2 може се утврдити, да је законодавац – накнадно – исправио и отклонио опште уговорне услове, односно оне које нису појединачно уговорили, а који омогућавају некоректну примену различитих девизних курсева и некоректно једнострано увећање камата, трошкова и провизије који се јављају у суми кредита, односно отплатних рата. Овим је законодавац регулисао примењивање обрачуна по девизном курсу као и висину каматних стопа, трошкова и провизија, не само за парничне поступке у предметима уговора потрошачких кредита са валутном клаузулом у прошлости, већ и за све будуће. Пошто се њихово одређивање заснива на закону, ови услови значе поштене опште, односно појединачно не уговорене услове и чине уговорни садржај [став 6. § 209 Грађанског законика], надаље, не могу се квалификовати као супротни закону. Због тога обавезе из Закона о банкама које утичу на валидност услова појединачног, конкретног уговора о потрошачким и готовинским кредитима са валутном клаузулом – као што су и предмет уговора о кредиту (тачка а) став (1) § 213 Закона о банкама), обавезе утврђивања броја рата отплате, укупног износа и датум отплате (тачка е) став (1) § 213 Закона о банкама) – могу се оценити само у смислу ових законских одредаба.

Питања измена валута у појединачним уговорима о потрошачким кредитима и питања која се тичу правила у обрачуну камата регулише 77. Закон из 2014. године (у даљем тексту: Закон о форинтама) - са изузетком који је обухваћен у § 12. – који је дефинисао конвертовање у форинте до одређеног датума у будућности оних уговора са валутном клаузулом који још нису отплаћени, односно преостала дуговања из истеклих уговора који су под његовим дејством. Претварање у форинте требало је обавити у будућности добровољно од стране банке и утврдити износе нових рата за отплату, с обзиром на разлоге, који према Закону ДН1 и ДН2, производе делимичну ништавност. Из свега тога произлази, да је евидентирање износа кредита и рата отплате у девизама споменутих уговора као и све горе наведене корекције било могуће урадити до одређеног обрачунског датума у смислу Закона ДН1 и ДН2.

1. г) Испуњење обавеза из уговора о потрошачком кредиту са валутном клаузулом, који је описан у одлуци РЈЕ број 6/2013 и његова конструкција претходно предочена – што подразумева и исплату и отплату – захтева прерачунавање из валуте укупног износа исплате у валуту укупног износа отплате, као и прерачунавање из валуте укупног износа отплате у валуту укупног износа исплате. У смислу става (2) § 231 Грађанског законика прерачунавање се врши на основу референтног курса на месту и у време извршења плаћања уколико је дуговање одређено у валути различитој од валуте исплате. Ово је допунско правило од којег појединачни уговори о кредиту или општи услови уговора, који су његов саставни део у смислу § 205/Б Грађанског законика, могу да се разликују под условом да не постоји ниједно друго правило у сектору које би странкама ограничило слободу уговарања. Правило у сектору може бити забрана одступања од банковног или средњег девизног курса МНБ-е у смислу § 200/А Закона о банкама, као и појединачно не уговорени или општи услови уговора који су у смислу става (1) § 3 Закона ДН1 путем необориве правне претпоставке оцењени некоректним због примене различитих курсних листа. С обзиром на све горе наведено, слобода странака приликом уговарања се односи на то, да изаберу страну валуту која се рачуна по јединственом банковном или средњем девизном курсу МНБ-е, и изаберу датум за прерачунавање за разлику од става (2) § 231 Грађанског законика – тј. у различитим датумима од датума исплате и отплате.

2. Образложење одлуке РЈЕ број 6/2013. у тачки III/2. а) дефинише: “Није сама конструкција уговора, већ конкретан потписан потрошачки (од 1. јануара 2005. године потрошачки-, готовински) уговор о кредиту у супротности са законом уколико не одговара условима из тачака а) - г) став (1) § 213 Закона о банкама”. Одлука РЈЕ број 6/2013 и њена допуна Одлука РЈЕ број 2/2014 односи се на потрошачке зајмове, кредите, и уговоре о финансијском лизингу са валутном клаузулом, док се ова одлука у даљем бави искључиво валидношћу уговора потрошачких и готовинских кредита који потпадају под снагу § 213 Закона о банкама, јер се § 213 Закона о банкама не односи на уговоре о финансијском лизингу. Под појмом уговора о кредиту надаље подразумевамо искључиво уговоре који потпадају под снагу § 213 Закона о банкама, односно опште услове уговора који су постали део уговора у смислу § 205/Б. Грађанског законика приликом потписивања уговора (надаље заједно: уговори).

До 1. септембра 2008. године Закон о банкама није дефинисао појам потрошача по одредбама, међутим само су физичка лица могла узети потрошачки односно готовински кредит за циљеве таксативно одређене у тачкама III. 5 и III. 13 у прилогу број 2. Закона о банкама. Уколико је

физичко лице подигло кредит за циљеве који нису тамо описани иако је уговор потрошачки уговор, он се не третира потрошачким, готовинским кредитом, и на тај начин се написано у § 213 Закона о банкама не односи на уговор о кредиту.

3. У образложењу ове одлуке у тачки III/1 а) из конструкције уговора о кредиту са валутном клаузулом који упућује на описе у одлуци РЈЕ број 6/2013 даље следи, да ако су странке у уговору у складу са тачком III/2 за израчунавање износа кредита прописале примену курса на дан који није исти са даном потписивања уговора (обично на дан исплате новца или дана који му претходи), онда се износ кредита из уговора могао дефинисати само у једној валути (или у девизама или у форинтама).

Износ кредита на дан закључења уговора у другој валути под оваквим условима је немогуће утврдити, наиме курс који се примењује за прерачунавање је непознат странкама у тренутку закључења уговора, пошто постаје референтан у будућности, међутим износ кредита је објективно познат у тренутку потписивања уговора и уједно постаје предвидљив и могуће га је контролисати. Уколико је износ кредита на дан закључења уговора дат у обе валуте, од два износа један је свакако само информативног карактера; у зависности од тога како гласи конкретан уговор, да ли за полазну тачку узима износ у девизама или износ у форинтама: услов задуживања финансијска институција је дефинисала у форинтама или у девизама.

IV.

1. Услов из тачке а) став (1) § 213. Закона о банкама је задовољен – у светлу образложења ове одлуке о усаглашавању прописа под тачкама ц) и д) III/1 – ако уговор у смислу тачке III/2. садржи барем ознаку валуте исплате (нпр. швајцарских франака, евра, јапанских јена). У исто време валидност уговора не зависи од податка којим се – барем календарском ознаком или на други начин одреди (нпр. у дану који претходи исплати новца) – одређује важећи датум конверзије. Наиме, ово се – уколико се странке не договоре другачије – *ipso iure* дефинише на дан исплате с обзиром на описано у ставу (2) § 231 Грађанског законика. На основу предоченог образложења у овој одлуци о усаглашавању прописа у тачки III/1 ц) законодавац је накнадно регулисао референтни девизни курс за прерачунавање, па се због тога у недостатку истог не може утврдити ништавност уговора. Из услова тачке а) став (1) § 213. Закона о банкама не може се закључити да ли је за валидност уговора неопходно

одређивање износа зајма у исплатној валути, на информативном нивоу, обрачунат на дан закључења уговора по референтном курсу.

2. Уговор о кредиту са валутном клаузулом у смислу тачке III/2. у складу је са написаним под тачком е) став (1) § 213 Закона о банкама и уколико:

а) Дефинише број рата или давањем њиховог тачног броја, или одређивањем трајања и фреквенције отплате.

б) Утврђује укупан износ рата давањем потребних података и начина обрачуна на недвосмислен начин. Укупан износ рата се сматра израчунљивим, ако је то прерачунање могуће тачно извести у каснијем тренутку наведеном у уговору (нпр. другог радног дана који претходи дану отплате), а у недостатку истог у случају сваке поједине рате. За ваљаност уговора нема значај да по ставкама садржи укупан износ рата било у исплатној или отплатној валути, као ни то, да одреди релевантан датум прерачунавања. Релевантан датум конверзије се наиме – у недостатку другачије одредбе странака – одређује на дан отплате/*a ipso iure* узимајући у обзир став (2) § 231 Грађанског законика.

Ако трошкови, провизије или један њихов део нису јасно дефинисани у уговору, због тог разлога се не може утврдити ништавност уговора. Из претходног само следи да финансијска институција ове трошкове и провизије, односно њихове одређене делове не може законски зарачунати у износ рата за отплату.

в) Садржи датуме отплате, односно датум доспећа сваке појединачне рате, било календарским обележавањем истог, било другим јасно дефинисаним одређивањем (нпр. док прва рата доспева наредног дана од дана уплате, даље рате доспевају месечно, календарског дана када је прва рата била уплаћена; могуће је израчунати дан доспећа уплата и ако уговор садржи, да је дужник обавезан своју уплату извршити 5. радног дана сваког месеца).

У образложењу ове одлуке у тачки III/1 ц) представљени правни прописи елиминишу некоректност једностраног подизања камата, трошкова и провизија и обрачунавање по различитим курсевима у потрошачким кредитима са валутном клаузулом како у прошлости, тако и у будућности. Референтан курс за обрачунавање валута је законодавац решио, због тога није потребна посебна ставка уговора између странака о томе, а услед недостатка истог уговор се не може сматрати ништавним.

Наведени правни прописи су обавезали финансијске институције, да се, на дан одређен за обрачунски датум, у погледу будућих рата утврде нови износи рата.

3. Ако уговор о кредиту по тачки III/2 садржи барем оно што је детаљно описано у тачкама IV/1 и IV/2, обавештење финансијске институције након закључења уговора, као једнострана изјава – независно од његовог назива (нпр. обавештење о исплати, план отплате, распоред плаћања рата) – сматра се информацијом, која помаже испуњавање обавеза отплате. Ово обавештење не представља једнострану декларацију воље са правним последицама, и стога се не може посматрати као документ који правно формира закључење уговора или његову измену или његов престанак. Због тога, уколико се обавештење не пошаље, или по садржају буде супротно од уговора, не утиче на настанак и ваљаност уговора.

Међутим, уколико уговор има одредбе које се односе на правни статус обавештења, приликом процене правног статуса и дејства обавештења узимају се у обзир остале одредбе уговора и све околности случаја.

V.

На основу наведених разлога, веће за усаглашавање прописа на основу тачке ц) става (1) § 24 Закона о судовима, као и § 25. и став (1) и (2) § 40. у интересу обезбеђења јединствене примене закона при судовима (став (3) члан 25. Устава) у складу са садржајем у диспозитиву доноси одлуку и ту одлуку објављује у Службеном листу Мађарске “Magyar Közlöny”, на централном вебсајту и на вебсајту Врховног суда на основу става (1) § 42 Закона о судовима.

У Вудимпешти, 6. јуна 2016. године

Dr. Orosz Árpád s.k. [Др Арпад Орос, својеручно]
a jogegységi tanács elnöke [председник већа за усаглашавање прописа]

Dr. Harter Mária s.k. [Др Марија Хартер својеручно]
előadó bíró [судија известилац]

Dr. Vezekényi Ursula s.k. [Др Урсула Везекењи, својеручно]
előadó bíró [судија известилац]

Dr.Bartal Géza s.k. [Др Геза Бартал својеручно]
bíró [судија]

Dr.Kollár Márta s.k. [Др Марта Колар својеручно]
bíró [судија]

Извор, вебсајт мађарског Врховног суда:

<http://www.lb.hu/hu/print/joghat/12016-szamu-pje-hatarozat>